

Preljubi mi g. Doropoljski!

Nikar se ne jezite name, ako bi Vam postal nadležen. Vaš odgovor sem čital. Bil sem ga jako vesel. Lepa hvala zanj! Tukaj Vas pa prav lep prosim, ako bi hoteli natisniti v „Zvončku“ ta poziv, ki ga pišem svojim slovenskim tovarišem in tovarišicam!

Preljubi moji slovenski tovariši in tovarišice!

Zima je. Kaj ne, ljubi moji prijatelji, Vi se zime kakor jaz jako veselite. Zakaj pa? Zato, ker Vam prinaša v kepanju, delu sneženega moža in drsanju obilo zabave. Zima je tedaj resnično vesel otroški čas. A nekdo se ne veseli zime. To so usmiljenja vredni siromaki. S strahom opazujejo bele, nagajivo po zraku plešoče mušice. Prišel se je čas njihovega trpljenja. Pa so še večji siromaki na tem božjem svetu. To so pa naše bosonoge dobrotnice — ptičice. Ljubi tovariši in tovarišice! O teh sem se namenil, da Vam pišem. Poleti so Vam z uničevanjem mrčesa veliko koristile. Sedaj pa je prišel čas, da jim povrnate. S poletjem je odšel tudi pticam potrební živež. Napravite jim takozvane krmilnice. Potresajte jim vsak dan žita, ne pa krušnih drobtin, ker zmrznejo, potem pticam škodujejo. So smete jih pa loviti v zanjke, kakor delajo nekateri zlobneži. Tudi v gorko sobo jih ne smete dejati, ker potem poginejo. Najboljše je, ako jih kar odzunaj pustite ter jih krmite. Spomladi tudi ne smete iztikati za gnezdi ter jih po nečloveško razdirati in pobijati jajčec. Napravljajte jim rajši valilnice. Tako pomorete ptičicam in obenem sami sebi veliko koristite. Ljubi tovariši in tovarišice, ravnajte se po teh in naukih svojih dobrih učiteljev, kakor se ravna Vaš oddaljeni slovenski tovariš!

Srčno Vas kakor tudi g. Doropoljskega pozdravlja Vaš dobroželeči prijatelj

Jožef Weiseisen,
učenec dvorazredne ljudske šole v Predvoru pri Kranju.

Odgovor:

Ljubi Jožef!

Tvoje pismo prihaja za zimo nekoliko prepozno, pa je za pomlad toliko umestnejše. Zato ga tudi priobčujem, ker sem prepričan, da se bodo Tvoji tovariši in Tvoje tovarišice ravnali po lepih Tvojih naukih.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Zvedeli smo, da nas zapusti gospod učitelj. Preselil se bo v Spodnjo Šiško. Srečni bodo tisti otroci, ki dobe našega gospoda učitelja. V Šiški ima šola šest razredov. Šiška ni daleč od Ljubljane. Jaz rada berem iz „Zvončka“. Stara sem dvanajst let. Ob petkih beremo iz „Zvončka“. Hodim v šolo v drugi razred v višjo skupino. Imam še dve sestri. Jaz sem prav hudo žalostna, ker nas zapusti gospod učitelj. Kateri otroci so se radi učili, so se naučili veliko dobrega in koristnega. Nekateri ljudje so zaničevali gospoda učitelja.

Presrečno Vas pozdravlja

Helena Dremeljewa

v Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Helena!

Hudo si žalostna, ker odhaja gospod učitelj stran. Pisem z enako izjavo sem dobil iz Rudnika vse polno. To je dokaz, kako je bil gospod učitelj med šolsko mladino priljubljen. A vendar so ga nekateri, kakor praviš, zaničevali. Je že tako v človeškem življenju. Saj so zaničevali celo Kristusa, ki je bil dobrotnik vsemu človeštvu.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Večkrat čitam „Zvonček“. Najbolj mi ugaja Vaš kotichek. Vestno ga prebiram. Kako lepo se pogovarjate z mladino. Zato si tudi medve s sestroico dovoljujeva oglasiti se v Vašem koticčku. Ime mi je Valerija, moji mlajši sestrici pa Milena.

Obe obiskujeva šolo sv. Jakoba v Ljubljani. Jaz hodim v 6. razred, Milena pa v 4. razred. Imava veselje do šole, zato sva razveselili starše z dobrimi naznanili.

Vljudno Vas pozdravlja ter se obenem priporoča za odgovor.

Valerija in Milena Reich
v Ljubljani

Odgovor:

Ljubi Valerija in Milena!

Najlepši dokaz, da imata veselje do šole, sta dobri naznanili, ki sta z njima razveselili starše. Drugače pač tudi ne moreta povrniti staršem njih skrbi. Pa saj tudi vem, da nič drugega ne zahtevajo. Ostanita taki tudi v bodoče!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Dolgo časa Vam nisem pisal. Zob me nič več ne boli, morda je bil kriv sladkorček, saj sedaj ga nič več ne ližem. Zdaj Vam hočem kaj veselega pisati. Mamico sem naprosil denarja, da bi kupil pastirčke in ovce za jaslice. Mamica je dala denar.

Potem sem prosil ateta, da bi utrdil desko v kot. Popoldne sva šla s sestro Danico v log nabirat mahu. Prinesla sva ga. Drugo jutro pa sva že delala jaslice. Ko so bile že narejene, pa sva na Sv. večer, ko je tihi mrak legel na zemljo, prižgala svečke. To je bilo veselje. Radoveden sem, če imate tudi Vi jaslice.

Želim Vam srečno novo leto!

Lepo Vas pozdravlja Vaš vdani

Stanko Skulj,

učenec III. b razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Veš, nimam nobenega takega dečka, da bi mi napravil jaslice. Sam pa tudi ne utegnem, ker imam drugega dela dovolj. Če bi bila bliže skupaj, pa bi povabil Tebe, da mi jih napraviš.

*

Čestiti g. Doropoljski!

To je moje prvo pismo. Vem, da radi čitate taka pisma. Ker je moje prvo pismo, ne vem, kaj bi pisala. Mene jako veseli šola. Enako moja brata in sestrice.

Gospoda učitelja imam jako rada.

Večkrat čitam „Zvonček“, ki ga dobim pri gospodu učitelju 4. razreda. Ime mu je g. Pahor. Drugič Vam opišem kaj lepega, ne pa takih čenčarij. Tukaj je 5. razredna ljudska šola. Imamo tri učitelje in tri učiteljice. Tako, za sedaj končam!

Sprejmite to pismo od Vaše

Zorke Brazove,
učenke 5. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Čenčarije! Zakaj pa? Saj si vse lepo povedala. Toda prihodnjič bo še lepše, kakor obljubljaš sama. Zato pa počakajmo!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker sem slišala, da radi prebirate otroška pisma, želim Vam tudi jaz kaj pisati. Toda ker Vam pišem prvič, ne vem sama, kaj bi Vam napisala. Upam pa, da mi ne boste zamerili. Jaz kaj rada berem „Zvonček“. Prav rada bi videla, da bi tudi meni kaj napisali v svoj kotiček, kako besedo v odgovor. „Zvonček“ namreč dobivam od gospoda učitelja 4. razreda. Prihodnjič Vam hočem več napisati.

Srčno Vas pozdravlja

Zorka Amfova,
učenka 5. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Kaj bi Ti zameril! Zato pa je moj kotiček, da se zatekajo vanj vsi, ki si žele razgovora z menoj. Prostora je v njem tudi zate, in le veselil me, da si se oglasila.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Prvokrat Vam pišem. Vesela sem bila 1. „Zvončka“ 1911. Hočem Vam nekaj tudi poročati o božičnem večeru. 25. t. m. imam god in 22. tuda tega meseca imam pa rojstni dan. Vesela bom vsega, kar bom dobila. Za Božič in za Miklavža sem dobila jako lepe reči.

Hodim se skoro vsak dan sankat. Mislim, da bom tudi dobila drsalke, da se bom učila tudi drsati na Dravi.

Božični večer.

Že par dni poprej sem se veselila na ta lepi in slavni večer. Ta večer je bil hitro tukaj. Zmerna tiho je bila po mestu. Vsak se je veselil na večer. Bilo je ura 6. Šli smo k večernicam. Večernice so bile gotove. Bila je ura pol 7. Šli smo domov in slekli zimske plašče, potem so se odprle duri. Pozvonilo je tudi. Vse smo vzele, kar smo dobile. In zapele smo tudi. In gotovo je bilo že vse.

S spoštovanjem Vaša

Tatjana Horvatova,
učenka 3. razreda v Ptuju.

Odgovor:

Ljuba Tatjana!

Povedala si nam, kako lepo in prijetno živiš. Sedaj nam pa še povej, kaj si dobila za god, oziroma če si dobila to, kar si si želela.

